

От авторката на бестселърите „Сестра“ и „После“
РОЗАМЪНД ЛЪПТЪН

ТИШИНА

enthusiast

*Интелигентен
трилър...
брилянтно написан
и всепоглъщащ.
Мейл он Съндей*

The Quality of Silence
Copyright © 2015 by Rosamund Lupton

Розамънд Лъптън
Тишина

- © Мария Чайлд, превод, 2018
- © Яна Аргиропулос, дизайн на корицата, 2018
- © Enthusiast – запазна марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2018

ISBN 978-619-164-280-9

РОЗАМЪНД ЛЪПТЪН
ТИШИНА

Превод от английски
Мария Чайлд

enthusiast
София, 2018

Леден януари. Небе стомана.
Здраво вкоренени стръкове в леда.
Насред самотата, изтръгнала се от
тези непохватни трепети, сричка
припява монотонно единичната си пустота –
най-дива кухота на зимен звук.

Уолъс Стивънс*

---

* Уолъс Стивънс (1879–1955) – американски поет модернист, носител на наградата „Пулицър“ за 1955 година. – *Бел. прев.*

Името ми е форма, не звук. Аз съм палец и
пръсти, не език и устни. Аз съм на десет
вдигнати пръста – момиче, съставено от бук-
вите

Р-у-б -и.

И това е моят глас.

1

Думи без Звуци @Words_No_Sounds – 1h

650 последователи

ВЪЛНЕНИЕ: има вкус на пукащ в устата космически прах; усеща се като раздрусването на самолет при приземяване; прилича на голямата пухкава качулка на татковата унутска парка.

Смразяващ студ е, сякаш въздухът е направен от парченца натрошено стъкло. При нас в Англия студът има приятелски вид и е под формата на пухкави закръглени снежни човеци, „Уухуу, днес имаме сняг!“, „Здрасти, как сме?“ – ей такъв студ. Но този тук е жесток. Татко каза, че има две основни неща, които трябва да се знаят за Аляска:

Първо, наистина, ама наистина е студено, и второ, супер тихо е, защото снегът се простира на хиляди километри и няма почти никакви хора. Сигурно има предвид северната част на Аляска, а не тук, край летището във Феърбанкс, където гумите на колите вибрират върху шосето и хората теглят куфари с тракащи по тротоарите колелца, и самолетите прорязват небето. Татко е голям любител на тишината. Според него аз не съм глуха, ами просто чувам тишината.

Мама гледа да не се отделя от мен, все едно може да ме увие в допълнителен топъл слой от себе си, и аз се притискам към нея. Тя предполага, че снегомобилът на татко се е повредил и затова е изпуснал въздушното такси. Казва, че батерията на сателитния му телефон сигурно е паднала, иначе той сто процента щеше да ни се е обадил досега.

Татко трябваше да ни посрещне на летището. Вместо него се появи тази полицайка, която все повтаря: „Съжалявам, но все още нищо не мога да ви кажа“. Сега крачи на два метра пред нас, сякаш сме на училищна екскурзия и музеят всеки момент ще затвори, а тайфата ученички крещи след нея: „Само пет минути в магазина за сувенири, госпожице!“; но когато една жена крачи по този начин, за всеки е ясно, че няма намерение да забави стъпката.

Нося защитни очила и предпазна маска за лице. Татко беше супер стриктен по отношение на това какво да вземем с нас – *Истинска полярна екипировка, Птищечовчице!* – и сега, с този въздух като начупено стъкло, съм доволна, че го послушахме. Никога не плача, или поне не когато хората могат да ме видят, защото поемеш ли веднъж по този хлъзгав склон, спокойно можеш да си сложиш и розова тюлена поличка. Но да плачеш, когато носиш защитни очила, не се смята за плач на публично място, защото не мисля, че някой може да ме види. Татко казва, че в най-северните части на Аляска сълзите на човек замръзват.

Хванала дъщеря си за ръка, Ясмин вървеше към сградата на полицията, прилежаша към летището, но изведнъж спря, което накара младата полицайка да се намръщи; въпреки това тя смяташе, че поне за кратко може да си позволи да не мисли за онова, което се случваше. Навсякъде наоколо беше покрито със сняг, нов сняг върху стария, и покриваше всичко със своя монотонен цвят и текстура; приличаше на сцена, изваяна от парижки гипс. До стъпалата си забеляза деликатните отпечатащи от птичи следи в снега и осъзна, че се е втреничила надолу. Заради Руби се насили да вдигне поглед и се удиви от яркостта около себе си. Снегът беше престанал да вали и въздухът бе ослепителен, блестящ и кристален, а чистотата – удивителна; оставаше само едно завъртане на циферблата към още по-голяма яснота и човек щеше да е в състояние да

види идеалното очертание на всеки въздушен атом около себе си. Сцената сякаш бе застинала, прекалено беше на фокус, за да е реална.

Полицайката взема един вестник от масата, сякаш съм малко дете, на което не е позволено да чете новините, затова вдигам всичките си пръсти, за да ѝ покажа, че съм на десет; тя не ме разбра.

– Някой от старшите ни офицери скоро ще запълни празнотите ви – казва тя.

– Мисли ме за кръстословица – подмята ми на езика на глухите мама.

Околните често пропускат факта, че мама може да е забавна, сякаш хората, които изглеждат като филмови звезди не могат да се шегуват като всички останали, а това никак не е честно. Тя много рядко използва знаци, за да комуникира с мен, винаги настоява да чета по устните ѝ, затова ѝ се усмихвам в отговор, но нашите усмивки са просто външна опаковка, отвътре съвсем не ни е до смях.

Мама ме осведомява, че скоро ще се върне и ако имам нужда от нещо, да отида да я потърся. Правя ѝ знак, с който казвам „добре“, тоест вдигам палец. Мама не ми се скарва: ИЗПОЛЗВАЙ ДУМИТЕ СИ, РУБИ.

Когато използвам думата „казах“, всъщност имам предвид, че се изразявам с жестове, тоест правя знаци с ръце или пиша на клавиатурата, което е друг вид говорене с ръце. Понякога си служа с някой американски символ, като хората, които си служат с американски думи, когато говорят с уста.

Тук вътре има обхват, но аз вече проверих – нямам имейл от татко. Беше глупаво дори да се *надявам* на такъв, защото:

първо, лаптопът му се повреди още преди две седмици, и
второ, даже да е взел от някой приятел назаем, в Далечния север няма нито мобилен обхват, нито безжичен ин-

тернет, а той сигурно е именно там, след като снегомобилът му се е повредил; така че трябва да използва сателитния си терминал, за да ми изпрати имейл, а това е супер трудно, когато около теб е смразяващ студ.

„Птичечовчица“ е бебето на птичечовката. Татко снима предавания за дивата природа и обожава птичечовките. Но една птичечовка, особено бебе птичечовка, не би оцеляла дори за минута в Аляска. Трябва да имаш специална козина като на полярна лисица, която да те топли, и стъпала като на заек беляк, за да те предпазват от потъване в снега, или да си като мускусен бик с големи копита, с които да трошиш леда, за да стигнеш до храна и вода. А ако си човек, тогава ти трябва защитни очила и арктически ръкавици, и специални дрехи, и полярен спален чувал, а татко има всичко това, така че дори и снегомобилът му да се е повредил някъде на север, където сълзите замръзват, той ще е добре, също като полярната лисица и мускусния бик, и заека беляк.

Напълно съм убедена в това.

И ще дойде и ще ни намери. Знам, че ще го направи.

По време на полета от Англия, който ни отне ЧАСОВЕ И ЧАСОВЕ, не спирах да си представям какво прави той. Мислех си: *Сега татко тръгва от селото; сега татко трябва да е вече на снегомобила си; сега татко приближава пистата.*

– *Някъде наред нищото, Птичечовчице, и работата е там, че това „наред нищото“ е невероятно красиво и празно, защото само единици хора го откриват.*

Сега татко чака въздушното такси.

– *Като писмо за пощальон, трябва да си там навреме, иначе няма да те вземат.*

Спах цяла вечност и когато се събудих, си помислих: *Сега татко вече ще е на летището във Феърбанк и ще ни чака!* И написах онова нещо за Вълнението, което прилича на пухената качулка от татковата инуитска парка, и друсането

от приземяването на самолета, макар още да не бяхме кацнали, но си помислих, че това ще е най-суперски страхотното усещане на света; разтърсващо приземяване, когато татко е съвсем наблизо.

После стюардът забързано приближи към мен и аз разбрах, че идва, за да ми каже да си изключа лаптопа, от което мама щеше изключително много да се зарадва, защото тя мрази „онзипроклетлаптоп“. Помолих мама да му каже, че ще си превключа лаптопа на режим „полет“. Не бях сигурна, че ще го направи, защото щеше да е супер щастлива, ако ми се наложеше да го изключа, но стюардът ме видя да жестикулирам и разбра, че съм глуха, и направи онова, което всички обикновено правят при такива ситуации, а именно – съвсем се размекна. Татко мисли, че комбинацията красива майка и малко глухо момиченце (аз!) кара хората да реагират така – сякаш сме от някой филм, даван в неделя следобед. След като ме видя, размекналият се стюард дори не си направи труда да провери дали съм превключила на самолетен режим, само ми даде безплатен „Туикс“. Надявам се, че няма терористи, които да са десетгодишни глухи момиченца, защото стюардите няма да правят нищо друго, освен да им дават безплатни десертчета.

Нямам нищо общо с малките момиченца от онези филми, нито мама е филмова звезда – твърде забавна и умна е; но пък татко е като Харисън Форд. Нали се сещате, от онези хора, които могат да обезоръжат терорист, ако се наложи, но въпреки това четат на децата си приказки за лека нощ? Когато му го казвам, той го намира за наистина забавно. И въпреки че никога не му се е налагало наистина да обезоръжава терорист – очевидно! – когато си е у дома, той винаги ми чете приказка преди сън, дори сега, когато съм на десет и половина; обичам да заспивам, докато пръстите му продължават да чертаят думи пред клепачите ми.

Накрая кацнахме – с разтърсването на колелата и мое-то супер страхотно вълнение – и аз се свързах с безплатния интернет и качих поста си в Туитър, и прибрахме багажа си

от онази въртележка за куфари, усещайки краката си малко странно след дългото време, прекарано в самолета, и забързахме към изхода. Но вместо татко там ни очакваше тази полицайка, която „съжалява, но все още нищо не може да ни каже“, и ни доведе тук.

Старшият офицер се забави, така че Ясмин се върна да провери как е Руби. Двете идваха в Аляска, за да посрещнат с Мат настъпващата след месец Коледа, но след телефонния им разговор отпреди осем седмици тя трябваше да види съпруга си незабавно – толкова незабавно, колкото беше възможно, когато имаш дете, което ходи на училище, куче и котка, за които да намериш кой да се грижи, както и арктически дрехи, които да купуваш. Притесняваше се, че се налага момичето да отсъства от училище, но след смъртта на бащата на Мат нямаше при кого да остави Руби.

Погледна към дъщеря си през стъклото на вратата. Руби се навеждаше над лаптопа си, а лъскавата ѝ накълцана коса закриваше лицето ѝ. Беше я подстригала сама в сряда вечерта в изблик на фризьорска независимост в стила на Меги Тъливър*. Ако си бяха у дома, Ясмин щеше да накара дъщеря си да изключи лаптопа и *да се пренесе в реалния свят*, но сега реши да я остави на спокойствие.

Понякога, щом погледнеш към Руби, времето сякаш се удържа в някаква преграда и спираше своя ход, докато времето на всички останали хора продължаваше да си тече без нейно участие. Случвало ѝ се бе да пропуска цели разговори. Все едно контракциите, започнали като родилни болки, продължаваха също толкова силно и след раждането, само че под друга форма, и Ясмин се чудеше дали тези напъни ще имат край някой ден. Дали щеше да продължава да се чувства така и когато Руби станеше

---

* Героиня от романа на Джордж Елиът „Воденицата на река Флос“, пресъздаващ историята на съблазните и прегрешенията, на паденията и нравственото извисяване на Меги. – Бел. прев.

на дваайсет? Дали нейната собствена майка би изпитвала същите чувства към нея самата сега, ако беше жива? Питаше се колко дълго може да издържи човек без майчината любов?

Младата полицайка се запъти припряно към нея – тази жена никога не забавяше ход – и я уведоми, че лейтенант Рийв я очаква и че куфарите ѝ са прибрани на сигурно място в един офис, сякаш логистиката на багажа ѝ имаше същата тежест като онова, което лейтенантът щеше да ѝ съобщи.

Последва я в офиса на офицера.

Той стана и ѝ подаде ръка. Ясмин не я пое.

– Какво се е случило с Мат? Къде е той?

Звучеше гневно, сякаш обвиняваше мъжа си, че е пропуснал да се появи. Беше натрупала толкова много гняв към него, че гласът ѝ още не се беше приспособил към новата ситуация, каквато и да беше тя.

– Има няколко неща, които искам да сверя с вас – каза ѝ лейтенант Рийв. – Разполагаме със списък на чуждите граждани, които работят в Аляска.

Откакто на Руби ѝ бяха поставили диагнозата пълна глухота (нещо много рядко, подчертаха докторите, все едно глухотата на бебето ѝ беше някакъв изчезващ вид орхидея), Ясмин бе започнала да вижда звуците под формата на вълни. Като физик може би трябваше да стигне до това просветление много по-рано, но явно ѝ беше нужна появата на Руби, за да асимилира истината, че звукът е физическа величина. Понякога, когато не искаше да чуе какво ѝ казва даден човек – слухо-вестибуларни специалисти, нетактични приятели, – тя си представяше как сърфира по гребена на техните думи или кара направо през тях, вместо да позволи на вълните да се ударят в тъпанчетата ѝ и да се превърнат в разпознаваеми думи. Но трябваше да слуша. Знаеше това. Трябваше.

– Според тези списъци – продължи лейтенант Рийв, – съпругът ви е отседнал в Анактеуе. Макар първоначално да се е установил в Канути?

– Да, той прекара там осем седмици през лятото, в една арктическа изследователска станция, за да снима филм за дивата природа. Запозна се с двама жители на Анактуе и те го поканиха да отседне в тяхното село. Върна се в Аляска през октомври, при тях.

Ненужно подробен, отлагащ същественото отговор, но и лейтенант Рийв не бързаше със своя, сякаш и той не искаше този разговор да продължи.

– Страхувам се, че в Анактуе е избухнал унищожителен пожар – каза той.

Унищожителен. Дума, използвана за описание на огромна разруха, за вулкани и земетресения, и удрящи земята метеорити, а не за мъничко селце от калибъра на Анактуе – по-скоро няколко колиби, отколкото истинско село.

Най-глупавото бе, че тя идваше тук, за да се кара с Мат, да му поставя ултиматуми, които имаше твърдото намерение да изпълни. Беше прекосила половината земно кълбо, за да му каже, че трябва да се върне у дома, *веднага*, че не вярва на уверенията му, че между него и онази инуитка няма да се случи нищо повече, и да му заяви, че не възнамерява да стои безучастно на другия край на света, докато онази жена разрушава семейството им.

Но понеже тя и другата жена определяха лоялността и бъдещето му, Мат беше почнал да ѝ се струва толкова слабохарактерен и страхлив, от което гневът ѝ само се засилваше; в резултат на това в нейния багаж и в този на Руби нямаше нито една сгъната дреха – всички бяха безразборно нахвърлени вътре, готови да избухнат в гневна експлозия от пух и водонепропусклива материя, щом куфарите бъдат отворени в Аляска.

– Мислим, че в една от къщите са избухнали газови бутилки за отопление или готвене – продължи лейтенант Рийв. – Огънят се е прехвърлил върху горивото за снегомобилите и един дизелов генератор, което от своя страна е довело до друга,

още по-мощна експлозия и унищожителен пожар. Сред жителите на Анактуе няма нито един оцелял. Съжалявам.

Почувства как любовта я пронизва като кинжал, остротата ѝ пресече дъха ѝ. Усещането беше странно познато: по-остра версия на болката, която бе изпитвала в ранните дни на връзката им, още преди сватбата им и раждането на Руби, преди да се сдобие с реална гаранция за сигурността, че той ще продължава бъде с нея и на следващия ден. И времето вече не беше гладко и линейно, а закривено навътре, обърнато към себе си, начупено на фрагменти, което ѝ даваше възможност съвсем живо да си представи младежа, когото страстно беше обичала, и да направи присъствието му също толкова осезаемо, колкото и това на съпруга, с когото се беше карала преди осем дни.

Спомни си лъчите на ниското зимно слънце, проникващи под ъгъл през прозорците, бавния, спокоен глас на професора по философия, дебелите стени на аудиторията, които изолираха кръсците на птиците отвън. По-късно той щеше да ѝ обясни, че това са скорци и сивогушки. Седеше през няколко празни места от нея. Беше го виждала два пъти преди и бе харесала ъгловатостта му, походката му, отривиста и вгълбена, сякаш умът диктуваше темпото на движенията му, острите черти на лицето му. Когато куките за плетене изтракаха, той беше извърнал очи към нея и в погледите, които си размениха, пролича шокът от ирационалното разпознаване. После той отмести очи встрани, сякаш, ако беше продължил да я гледа, това щеше да се възприеме като укор за тракането. Когато лекцията приключи, приближи озадачено към нея, докато тя прибираше плетката си.

– Това мрежа за змия ли е?

– За парапет.

По-късно ѝ беше признал, че я е помислил за откачена, но искал да ѝ даде шанс да го опровергае.

– Ти си ексцентричка, нали?

Това ли е била идеята ти да ми дадеш шанс да те опровергая?

– Астрофизик – осведоми го.

Той си помисли, че се шегува, но после видя лицето ѝ.

– Плетящ астрофизик на лекция по философия?

– Изучавам метафизичната страна на физиката. В Оксфорд човек може да кара две специалности едновременно. А ти?

– Зоология.

– И какво правиш на лекция по философия? Освен да задаваш въпроси за моето плетене?

– Философията е важна.

– За животните?

– За това как мислим за животните. За себе си. За околната среда и мястото ни в нея. – Той млъкна смутено. – Обикновено не съм толкова непохватен. Нито толкова припрян.

– Много път съм изминала, за да ми се занимава с непохватно-припрени хора.

Училището ѝ беше повече от посредствено. Беше оцеляла в него, като бе останала незабележима и анонимна; за щастие, лицето ѝ с високи скули и малките ѝ гърди не бяха вървежни сред момчетата тийнейджъри. Беше запазила тайната, че е умна, само за себе си, като по време на изпитите умишлено се представяше под възможностите си – чак до последните две години в колежа, когато за удивление на всички беше измъкнала четири блестящи отлични оценки на зрелостните изпити от торбата, където другите смятаха, че има само колекция от незначителни тройки и четворки. Беше крила интелекта си с години, сега празнуваше.

Остави настрана дългата си тънка плетка.

– Осем часът. Пред университетската лаборатория. Ще ти покажа.

Лейтенант Рийв се приведе напред и тя осъзна, че двамата седят един срещу друг на някаква маса; не си спомняше кога беше седнала. Той ѝ подаваше нещо.

– Един полицаи от Прудоу е намерил това на мястото на инцидента. Донесе ни го, за да ви го покажем. От инициалите вътре личи, че може да е на Матю?

Тя погали затопления от пръстите на лейтенанта солиден метал на брачната халка. Вътре бяха гравираните нейните инициали и тези на мъжа ѝ, както и половината от първия ред на брачната клетва. Втората част от клетвата бе върху вътрешната страна на нейната халка; почувства как думите се впиват в меката плът на пръста ѝ.

– Да, негова е – кимна тя.

Свали халката си и я замени с тази на Мат, макар и да бе твърде голяма за нейния пръст. После нахлузи своята върху неговата и така халката на съпруга ѝ бе в безопасност, защото един ден той можеше отново да поиска да я носи. Не беше възможно да е мъртъв, не и с този нож, който я прорязваше така дълбоко; не и със седящата през една врата Руби. Не можеше – нямаше – да повярва.

Забеляза, че лейтенант Рийв гледа ръцете ѝ.

– Той маха халката си, когато работи. Остава я някъде, където няма да я загуби.

Същото оправдание, което Мат ѝ беше дал преди седмици, когато беше забелязала голия му безименен пръст на една от снимките, които бе пратил по интернет на Руби. Слава богу, детето не беше обърнало внимание.

Не каза на лейтенант Рийв, че не беше повярвала на обяснението на Мат.

Няколко часа след лекцията по философия, когато навън вече беше тъмно, двамата се отдалечиха от историческата част на града, населявана от студенти и туристи, и поеха към търговския център в покрайнините на един жилищен квартал с безличен асфалт и цимент, с отблъскващи сенки. Той забеляза, че пътните знаци, парапетите и една стойка за велосипеди бяха облечени в плетени калъфи. Не беше извадил късмет само с искрящи очи, издължени крайници и щедра усмивка, но и с мека вълна, увита около твърд метал, с прежда, оцветяваща на райета и геометрични фигури алуминий и стомана.

Сподели с него, че е част от група активисти природозащитници, които посред нощ скришом преобразяваха бетонните островчета на кръговото движение в малки цветни поляни, но тя не беше вземала участие в засаждането на цветя от известно време насам.

– Твърде много кръгово движение? – подкачи я той.

– Неподходящо време на годината за садене на цветя. Освен това човек не може да градинарства, когато е на лекции.

– Значи, това е твоята тайна страст?

– Да плета калъфи за парапети ли? За щастие, не.

– Е?

Но тя все още не му вярваше достатъчно, за да му покаже.

Лейтенант Рийв не беше сигурен дали да сложи успокояваща длан върху нейната, но когато понечи да го стори, се почувства неловко от жеста. Тя се беше държала толкова достойно, не беше вдигнала шум, както бе очаквал. Не беше честно да използва думата „шум“. Имаше предвид емоцията, с която той нямаше представа как да се справи: скръбта.

– Вчера следобед пламъците са били забелязани от един самолет – осведоми я той, като си мислеше, че ѝ се ще да научи повече подробности. На нейно място би поискал да знае. – Пилотът е прелетял над Анактуе точно преди да се разрази силна буря. Полицията от Северната община и местни доброволци организираха спасителна мисия, въпреки бурята и ужасни условия за летене. И не спряха да търсят оцелели до ранните часове на тази сутрин, но трагичното е, че няма останали живи.

– Вчера следобед? – повтори тя.

– Да, страхувам се, че не знам повече подробности. На мястото работиха щатската полиция и доброволческите отряди от север.

– Той ми се обади вчера по телефона. Мат. В пет часа следобед местно време.

Знаеше го през цялото време, но сега имаше доказателство. Докато лейтенантът говореше по телефона, тя си спомни

фрагменти от разговора им при завръщането към колежите им и един друг разговор, който през целия път течеше на заден план – начинът, по който Мат се накланяше плътно към нея; подсъзнателното нагаждане на ритъма на стъпките ѝ към неговите; избелялата яка на ризата му на фона на шията с изпъкналата адамова ябълка, сякаш процесът на оформяне на този мъж-момче още не беше приключил.

Той гледеше как косите лъчи на уличните лампи падат върху челото, страните, устните ѝ и видя жената, която тя щеше да бъде след десет години; по-късно ѝ призна, че се е случило просто така. *Бам! Магически трик. Чудо. Жената, с която искам да бъда.*

Тя имаше по-малка вяра в бъдещето, рисувано от неговото възображение. Но докато вървеше до Мат, почувства как самотата на предишния ѝ живот – животът, в който тя беше странното изключение, единственият човек от семейството, училището и квартала, приет в университет – се стопява бавно след нея.

Розамънд Лъптън
ТИШИНА

Превод *Мария Чайлд*
Редактор *Христина Мираз*
Дизайн на корицата *Яна Аргиропулос*
Коректор *Грета Петрова*
Предпечат *Десислава Борисова*

Английска. Първо издание.
Формат 60x90/16
Печатни коли 20,5

ISBN 978-619-164-280-9

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите от
www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат Ропринт ЕАД

Ясмин и нейната глухоняма дъщеря Руби пристигат в
Аляска.

Двете отчаяно се опитват да открият изчезналия баща на
малкото момиче.

Дни наред те са сами сред ледената пустош.

Където няма живот.

Където няма никого.

Където няма нищо.

Където дори сълзите се смразяват,
докато се стичат по лицето.

Където има само тишина.

Една нощ продължава петдесет и четири дни.

А може би някъде в мрака някой ги наблюдава.

Заплахата е там, но не се чува и не се вижда.

Студът боли. А мълчанието може да крещи...

...

Удивително майсторски предаден от първата до последната страница, това е най-вълнуващият трилър за годината... унищожително добър.

Дейли Мейл

...

Като глътка леден въздух. Не съм треперила така, откакто четох „Госпожица Смила и нейното усеждане за сняг“

Ема Донахию, автор на „Стая“

Цена 18 лв.

www.entusiast.bg

